

Trije romunski pesniki

Ioan Alexandru

IZVIRI Hite izviri skoz doline
Pod nébesom rojeni so bili
Čeprav umazani od gline
Iz zvezdnih so višin prišli

Naj še tako se daleč vije opoteka
Naj tok ji divje je deroč
Božanska je v izviru svojem reka
Da ostala ogenj bi prečiščujoč

ČISTI LET Počasi zadnja luč je ugasnila,
prišla je tiha, vroča noč.
In moja čista, mlada krila
so dvignila me kot nekoč.

V dežele tuje, nepoznane
sem létel daleč prek voda,
nekje med nageljne rdeče
spustil ob vodi se na tla.

Metulji zlati so pesali
povsod krog moje krhke biti,
premagal znova me je jok
in znova želel sem ljubiti.

Prišle oči so blage k meni,
prevzel vsega me njihov je odsev,
in že iz bolečin in toplih solz
se tkal je v meni slavospev.

POET Beseda je meso postala,
Zgodovina je vsebino pridobila.
Kjer čudežnost je zmagovala,
Ne zmore nič nobena sila.

Beseda je zakrament in kruh,
Njej pesnik prerok vdano službujoči,
Duhoven, ki neznan mu je napuh
In Logosu le ogenj je očiščujoči.

Na les razpeta srajca cela,
Zanjo kocke so metali,
Besedo ljudstva so sprejela,
Še mrtvim bi lahko jo dali.

Poročne srajce nihče na svetu
S telesa svetega ne sname.
Ljubezen, v trpljenju spočeta,
melje sence prazne grobne jame.

ŽREBEC Ležim na skednju na kopici sena, v tišini.
Brezdelno položil roke sem pod glavo.
Budijo neljube probleme sveta mi spomini
In misli brzijo mi kakor za stavo.

Živó pred očmi mi vstaja naključje enkratno,
Rad bi do smrti spominjal se nanj . . .
Bil sem na polju, nebo je postalo škrlatno,
Na vzhodu je sonce mi s krikom naznánilo dan.

Na tleh je ležala kobila, pokrita s peno,
Cvileče ječala, v krčih lahko hrzajoč.
Zavihal sem srajci rokave, se spustil na koleno
In kakor sem mogel, sem nudil kobili pomoč.

In ko je žrebiček, neroden in z mokro glavo,
Z majceno grivo, naposled zagledal ta svet,
Mi čuden drget spreletel je telo,
Obraza mi bil je samo še pogled.

Mladič se je dvignil na eno koleno,
Na drugo, nato na kopita. In že je svetá
Obličje iz kaosa znova bilo porojeno,
In prva njegova minuta je z zemlje odšla.

Zrak je bil črn, a žrebiček, rojen šele,
 Je slutil svetlobo, že ga oblila je z vali,
 Drevesa v gozdovih, daleč nekje,
 So mučila sluh mu kot grom po vertikali:

Pridrvele so reke z odsevi neba,
 Vetrovi z dišavami trav, ki jih ni pokosila
 kosa, a najprej, najprej je bila
 tu zemlja — skož kopita je z njim govorila.

Adrian Popescu

OD VSEGA,
 KAR OSTANE?...

Želim si priti v leta, ki so v Dobro dozorela,
 vem, da je moja starost dobrava, in narod veliki
 je nanjo prišel iz doline, družina čebel priletela.
 Plod sem z divjim okusom, z aromo po gozdu,
 sad sem mladike, od divjih kohort poteptane —
 pestiči in trni, medica in mračna naključja:
 koliko tega kot čist alkohol v retorti ostane?
 Slutim minljivost. In vidim, da v vode, mrzle in čiste
 visoka drevesa na skali otresajo liste.
 Vem, šlo je moje poletje, čeprav se v globini
 še zasvetlika — bo noga še našla izvire?

Vse, kar bilo je: materija, strast zaslepljena, il,
 vse se počasi spreminja v plamene. Bodo goreli?
 Težko zaželeni se plod bo v moji ljubezni rodil —
 utripanje k zvezdi, kjer smrt je neznana?
 Kmalu bo meni, bo vsem nam skrivnost razvozlana.
 V skritih globinah se vrelci ljubkujejo.
 Pod zemljo začenja drugačen se dan. Pojoč
 ti povedat prihajam od tam: povsod je življenje —
 pod vodo in v blatu, v ognjiščih, ki bila so nekoč,
 ne čutiš mar tkanja niti celo v ogledalu?
 Dobro premesti kamen, ker v kamenju spijo duhovi,
 bom znova, kar bil sem nekoč. Je krošnja v želodu.